

МЛАДАЛАЧКИ САН

Зовем се Леона Југин. Још као тинејџерка, маштала сам да се, уз похађање школе, бавим планинарењем. Рођена сам у Тузли, граду соли. Моја мајка Ивана је по занимању гинеколог, а отац Иван кардиолог. Шездесетих година, као љекари, преселили су се у Сарајево на рад у Државну болницу. Ја сам остала са својом баком у породичној кући у Тузли. Ишла сам у други разред гимназије, а уписала сам се и нижу музичку школу, одсјек клавир. Оно о чему сам сасвим млада маштала и остварило се: уписала сам се у планинарски клуб „Младост“, гдје своје слободно вријеме проводим у планинарењу.

Поред свих својих активности, била сам и на услузи својој баки која је често истицала како ће њена унука *свезналица* једног дана постати доктор. Ја бих се, понекад, на то мало намрштила и одговорила би баки:

– Драга моја бако, ти већ имаш снаху и сина који су љекари. Ако ти затреба каква помоћ, не

дај Боже, они ће тебе лијечити, а ја размишљао о сасвим другом занимању, а то је када завршим средњу школу да се упишем на Филозофски факултет и студирам стране језике.

– Добро, мило моје, то је само бакина жеља, а ти само учи и кроји своји судбину.

Живјела сам сасвим лагодним животом. Често сам одлазила са другим члановима клуба у обилазак мањих планинских масива. На таквом једном сусрету упознала сам неке нове чланове клуба, родом из Пољске, који су запослени у нашем граду као стручњаци за производњу и прераду соли, а заљубљеници су у природу. Моја колегиница Анастасија и ја имале смо поред себе младе стручњаке геологе, који су већ професионалци у алпским дисциплинама.

У то вријеме омладина, па и средњошколци били су патријархалних погледа на забавни живот. Моја колегиница и ја нисмо имали тај проблем. У друштву младих геолога из Пољске, често смо одлазиле на забаве и игранке. Времена, а и године су пролазиле, а са њима је дошао завршетак средње школе. Мене су обузеле мисли како ћу се и гдје уписати на факултет. Након консултација, моји родитељи су били за то да упишем Филозофски факултет у Сарајеву и испуне моју давнашњу жељу. Знали су шта је моје опредељење. Сарајево је већи универзитетски центар, а и услови студирања су сасвим добри. Стал-

но сам размишљала и осјећала бол на срцу, што моја бакица остаје сама у нашем породичном дому у Тузли. Док смо живјеле заједно, биле смо подршка једна другој у сваком погледу. Приликом уписа на Филозофски факултет у Сарајеву нисам имала никаквих проблема, јер сам заиста била одличан ђак у средњој школи. Када су почела предавања, ја сам похађала, поред факултета, и курс страних језика: енглески и њемачки језик. Град Сарајево пружао је и веће могућности да се посветим и планинарењу, а да не говорим и музичко-забавном животу.

Моји родитељи су у Државној болници стекли углед како код руководства, тако и код пацијената. Зато је и директор болнице упутио мога оца на специјализацију у једну клинику у Паризу. Мајка и ја наставиле смо да радимо свака свој посао. Предложила ми је да, поред студирања, припремам полагање возачког испита. Имамо ауто, а од када је тата отишао у Француску ауто је у гаражи. Прихватила сам мајчин приједлог и озбиљно се дала учењу тестова, а затим и обуци вожње. Возачки испит ми је потребан да могу мајку превести на посао у болницу, а и да када нам вријеме дозволи одемо код баке у Тузлу. Морам признати да сам се доста намучила док сам положила возачки испит. Прву вожњу у друштву своје мајке уприличила сам да одем до Тузле, и да се похвалим својој баки како ћу сада, са возач-